

Szöllős László És Neje Igazolványa Szabad Közlekedéshez 1945-Ben

Nem emlékszem, hogy ez az igazolvány [Magyarországi Zsidók Szervezete Vidéki Osztály, Budapest, V. Síp-utca 12.] hogyan került hozzánk, de minden bizonnyal akkor kaptuk, amikor 1945-ben a deportálásból hazaértünk Magyarországra. Hiszen semmi iratunk nem volt, amivel igazolhattuk volna magunkat [Szöllős László és neje szegedi lakos, zsidó, a fasiszta deportációból megszökött. Nevezett lakóhelyére, Szegedre kíván visszatérni. Kérjük a katonai és polgári hatóságokat, hogy útjában őt támogatni szíveskedjenek. Budapest, 1945. VI. 2.].

Deportálásunk legutolsó állomása Znaim [Znojmo] volt. Onnan három hétig jöttünk hazafelé vonattal. Óriási szerencsénkre végig együtt volt a család, a hazaúton is együtt utaztunk. Nagymama azt mondta, hogy egész Európa az országúton van. Tényleg, mindenki igyekezett haza. Nem volt rendszeres vasúti járat, hol volt szén a vonathoz, hol nem volt. Azt sem tudom, mit ettünk, és az anyut folyton bedugták a pad alá, mikor jöttek az oroszok. Ott nagy unatkozás volt a részemről, de apu próbálta elterelni a figyelmemet, jöttünk-mentünk, magyarázta a mozdonyt, és aztán valahogy beértünk Pestre.

Arra nem emlékszem, hogy melyik állomásra érkeztünk. Nagymama meg anyu elrohantak megnézni, hogy ki maradt meg a rokonságból. Akkor tudták meg, hogy nagymama testvérét, Ferencet a Dunába lőtték, és hogy Gizellák meg Rózsikák megvannak. Azután visszajöttek a vonathoz, és mentünk tovább Szegedre, ahol sütött a nap, és az állomáson az anyu öccse várt minket piros szegfűvel, ami hihetetlen és szinte fölösleges dolognak tűnt nekem. Azt se tudtuk addig, hogy egyáltalán él-e. Szegeden járt a konflis, és emlékszem, hogy konflissal mentünk be a Boldogasszony sugárúton -- a villamos biztos nem járt még, vagy nem tudom, mi volt. Ez nagyon meglepő és kellemes élmény volt.